

Arrest

nr. 75 795 van 27 februari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 6 december 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 november 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard en tegen het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 16 november 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MANDELBLAT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 14 september 2010 dienden verzoekers een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

Op 14 januari 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dienden verzoekers een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). De Raad verwierp het beroep van verzoekers op

28 april 2011 bij arrest nr. 60 488 en weigerde eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 3 mei 2011 werd aan verzoekers een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Op 27 mei 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 28 juli 2011 werd de voormelde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

Op 29 juli 2011 dienden verzoekers een tweede asielaanvraag in.

Op 3 augustus 2011 nam de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot inoverwegingname van de asielaanvraag.

Op 4 november 2011 werd aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 14 november 2011 dienden verzoekers een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 16 november 2011 werd ook aan verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde. Dit is de eerste bestreden beslissing.

Op 23 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Uit de omschrijving van het voorwerp van het beroep blijkt dat verzoekers twee beslissingen aanvechten. Enerzijds de beslissing van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard en anderzijds het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde van 16 november 2011, welke enkel aan verzoeker werd betekend. De Raad stelt echter vast dat verzoekers geen middelen hebben aangevoerd ten aanzien van de tweede bestreden beslissing. Het tweede middel, met name de schending van artikel 3 van het EVRM, bespreekt enkel de situatie van verzoekster en kan aldus niet worden beschouwd als zijnde gericht tegen de verwijderingsmaatregel genomen ten aanzien van verzoeker. Bij gebrek aan een uiteenzetting van middelen tegen de tweede bestreden beslissing is het beroep onontvankelijk voor wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van het EVRM.

Beide middelen zullen gelet op hun verbondenheid samen besproken worden.

Artikel 62 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. Zij worden ter kennis gebracht van de betrokkenen die een afschrift ervan ontvangen, door de burgemeester van de gemeente waar de vreemdeling zich bevindt, of door diens gemachtigde; zij kunnen ook ter kennis worden gebracht door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen of diens gemachtigde, door een officier van gerechtelijke politie, daaronder mede begrepen de officier van gerechtelijke politie met

beperkte bevoegdheid, door een onderofficier van de Rijkswacht, door een ambtenaar van de Dienst Vreemdelingenzaken of door een ambtenaar van de Administratie der Douanen en Accijnzen.

Indien de vreemdeling aangehouden is, wordt de kennisgeving gedaan door de directeur van de strafinrichting.

Indien de vreemdeling zich niet op het grondgebied van het Rijk bevindt, mag deze kennisgeving gedaan worden met de medewerking van de Belgische diplomatieke of consulaire overheid in het buitenland."

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekers er in slagen de motieven vervat in de bestreden beslissing weer te geven, waardoor ze blijken kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in dit wetsartikel heeft enkel tot doel de vreemdeling in kennis te stellen van de redenen die ten grondslag liggen aan de beslissing die ten aanzien van hem of haar werd genomen, zodat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud verzoekers het genoemde inzicht verschaft. In de bestreden beslissing wordt enerzijds melding gemaakt van de juridische grondslag en anderzijds van de feitelijke overwegingen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Aldus volstaat deze motivering om verzoekers toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit de voormelde vaststelling, met name dat de verzoekers de motieven van de bestreden beslissing in hun middel bekritisieren, blijkt dat de wettelijke doelstelling is bereikt.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20

van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen."

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten "reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zulks blijkt niet enkel uit de bewoordingen van het artikel zelf doch ook uit de parlementaire voorbereiding. Hieruit blijkt namelijk dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat: "*Vreemdelingen die op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst of het land waar zij verblijven kunnen, ten gevolge van de rechtspraak van het Europese Hof van de Rechten van de Mens, vallen onder de toepassing van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (onmenselijke of vernederende behandeling)*" (Parl. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51- 2478/001, p. 9).

Zo blijkt uit de artikelsgewijze bespreking in de Memorie van Toelichting van artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (ter invoering van nieuw artikel 9ter in de vreemdelingenwet) dat: "*Het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende toegankelijke behandeling bestaat in het land van oorsprong of verblijf gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens*" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 35).

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 5 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat "*de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM.*" (Parl.St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.)

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 "*inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming*". De wetgever heeft derhalve bij de bij de omzetting van voormelde richtlijn en het invoegen van deze begrippen "subsidiaire bescherming, reëel risico op ernstige schade...", voor ernstig zieke

vreemdelingen voor een parallelle procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet gekozen, naast de asielprocedure. Zulks doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Na het belang onderstreept te hebben van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens met betrekking tot het aangevoerde artikel 9ter van de vreemdelingenwet en bijgevolg dus met betrekking tot huidige beroep is het dan ook logisch om deze rechtspraak van naderbij te bekijken.

In de zaak N. vs het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 265.855, § 42, 43, 44 en 45, hanteert het Hof een aantal principes met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen. In dit principiearrest geeft het Hof een overzicht van haar jarenlange consistente rechtspraak sinds het arrest D. v. The United Kingdom (EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96) waaruit zij vervolgens duidelijk de principes vaststelt die zij aanwendt met betrekking tot ernstig zieke vreemdelingen.

Vervolgens past het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zetelend in Grote Kamer deze principes toe op de haar voorliggende zaak (§ 46, 47, 48, 49, 50 en 51).

De strenge principes die het Hof sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom in medische zaken hanteert, werden in 2008 bevestigd door de Grote Kamer van het EHRM. De zaak N. v. The United Kingdom handelde over de uitzetting van een HIV-positieve vrouw van het Verenigd Koninkrijk naar Oeganda. Zonder medicatie en behandeling zou haar levensverwachting volgens dokters ongeveer een jaar bedragen. Het Hof benadrukte dat er slechts sprake kan zijn van een schending van artikel 3 van het EVRM in het zeer uitzonderlijk geval (*“a very exceptional case”*), wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst: de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van de betrokkene beïnvloedt, volstaat niet om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42).

De Grote Kamer handhaafde de hoge drempel die door D. v. The United Kingdom werd gesteld. Het EVRM is volgens het Hof immers essentieel gericht op de bescherming van burgerlijke en politieke rechten. Volgens het Hof kan artikel 3 van het EVRM niet beschouwd worden als een verplichting voor de verdragspartijen om de ongelijkheden tussen landen op vlak van medische voorzieningen te overbruggen door het voorzien van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan illegale vreemdelingen. *In casu* oordeelde het Hof dat uit de beschikbare informatie bleek dat antiretrovirale middelen in principe beschikbaar zijn in Oeganda - al geraakten ze wegens een gebrek aan middelen vaak maar bij de helft van de personen die deze nodig hadden - en zouden ze niet beschikbaar zijn in verzoeksters rurale streek van afkomst en zou ze deze middelen naar eigen zeggen niet kunnen betalen noch zou zij op de steun en zorg van de in Oeganda aanwezige familieleden kunnen rekenen. Op het moment van de behandeling van de zaak was haar gezondheidstoestand niet kritiek, de snelheid van haar achteruitgang was volgens het Hof onderhevig aan een bepaalde graad van speculatie. De Grote Kamer kwam tot de conclusie dat er geen sprake was van de zeer uitzonderlijke omstandigheden zoals in voornoemd arrest D. v. The United Kingdom en besloot dat haar uitzetting niet in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Het Hof heeft bijgevolg een zeer bewuste keuze gemaakt om in Grote Kamer de hoge drempel zoals gehanteerd sinds voornoemd arrest D. v. The United Kingdom te behouden. Door zelf een overzicht van haar rechtspraak te geven van 1997 tot aan dit arrest en door zelf de principes op te sommen die hieruit moeten worden afgeleid, laat het Hof er geen twijfel meer over bestaan hoe uitzonderlijk de situatie van een ernstig zieke moet zijn alvorens zijn uitzetting in strijd zou zijn met artikel 3 van het EVRM.

Illustratief hiervoor is dat sinds D. v. The United Kingdom geen enkele schending van artikel 3 van het EVRM meer werd aanvaard door het Hof inzake de uitzetting van ernstig zieken.

Gelet op het hierboven beschreven belang dat onze wetgever heeft willen toekennen aan het EVRM en de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bij de vraag of een verblijfsrecht

om ernstige medische redenen moet worden toegekend, is deze hoge drempel dan ook bepalend bij de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

In casu blijkt uit het advies van de ambtenaar-geneesheer dat verzoekster lijdt aan een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt. De ambtenaar-geneesheer concludeert echter dat de aandoening van verzoekster geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling om reden dat de behandeling beschikbaar is in Servië. De ambtenaar-geneesheer is van oordeel dat verzoekster kan reizen en dat er geen medische noodzaak is tot mantelzorg. Wat de behandelings- en opvolgingsmogelijkheden betreft, haalt hij aan dat de nodige medicatie, behandeling en opvolging aanwezig zijn. Vervolgens gaat hij uitgebreid in op de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen voor verzoekster. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden in hun middel, blijkt uit een eenvoudige lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer dat er wel degelijk conclusies worden gemaakt betreffende de toegankelijkheid van de benodigde medische zorgen.

Verzoekers kunnen aldus niet gevolgd worden waar zij stellen dat de toegankelijkheid niet werd onderzocht. In de bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar de toegankelijkheid, zijnde het onderzoek naar de aanwezigheid van de noodzakelijke medicatie en de aanwezigheid van opvolging door specialisten, de financiële en de daadwerkelijke toegankelijkheid voor de Roma-minderheid. Het is niet omdat verzoekers blijkbaar een andere invulling geven aan het begrip 'toegankelijkheid' dat zij kunnen concluderen dat er geen uitspraak is gedaan over de toegankelijkheid.

In zoverre verzoekers stellen dat het advies van de ambtenaar-geneesheer verwijst naar een aantal websites in een vreemde taal, hetzij de Servische taal of de Engelse taal en hierin een schending menen te zien van artikel 8 van het procedurereglement van de Raad, merkt de Raad op dat voormeld artikel van het procedurereglement enkel stelt dat de stukken waarvan de partijen gebruik willen maken in originele vorm worden neergelegd of onder de vorm van een kopie en dat indien zij in een andere taal dan deze van de rechtspleging is opgesteld, zij vergezeld dienen te zijn van een eensluidende vertaling. Bij gebreke aan dergelijke vertaling is de Raad *niet verplicht* deze documenten in overweging te nemen. Dit duidt er geenszins op dat de Raad ze niet in overweging kan nemen, indien ze voor de Raad voldoende duidelijk zijn. Wat de door verzoekers aangehaalde stukken betreft, blijkt uit het afschrift in het administratief dossier dat deze stukken voldoende duidelijk zijn. Zo hebben het eerste en het tweede stuk www.yellowpages.rs/sr/psychiatry/srbija/proizvod en www.yellowpages.rs/sr/psychiatry-psichotherapy-barackov-n/srbija/proizvod, beiden afdrucken uit de gouden gids, betrekking op een opzoeking naar psychiaters en psychotherapeuten in Servië. Dit blijkt voldoende duidelijk uit de vermelding van trefwoorden welke bovenaan de stukken terug te vinden zijn. Het tweede stuk, "www.Beograd.rs/cms/view.php?id=201790", bevat bovenaan de vermelding "City of Belgrade – Clinics, Hospitals, Centers, Institutes". Uit het stuk zelf blijkt duidelijk dat het een lijst van klinieken, ziekenhuizen, medische centra en instituten voor patiëntenzorg bevat met vermelding van hun locatie. Het laatste stuk waarnaar verzoekers verwijzen www.alims.gov.rs/download/lekovi/TC-27.9.2011-lekovi-humani-2006-2011.pdf, betreft een document met lijsten van medicatie, waarop op de afdruk in het administratief dossier verduidelijkt wordt om welke soort medicatie het gaat (antipsychotica, anxiolitica, sedativa, antidepressiva). In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden zijn de neergelegde stukken, ook al zijn ze opgesteld in een vreemde taal, voldoende duidelijk om te controleren of de administratie de juiste conclusies heeft getrokken uit deze informatie. De stukken laten de Raad toe zijn wettigheidscontrole uit te oefenen. Waar verzoekers ter terechtzitting ook nog verwijzen naar een brief van 27 mei 2009 welke zou zijn opgesteld in de Albanese taal met betrekking tot informatie uit Kosovo, merkt de Raad op dat de betrokken brief inderdaad terug te vinden is in het administratief dossier, doch zoals verzoekers zelf opmerken houdt deze brief informatie in over Kosovo, terwijl verzoekers de Servische nationaliteit hebben. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij er aanvankelijk van uitging dat verzoekers de Kosovaarse nationaliteit hadden en om deze redenen werd allerlei informatie uit Kosovo opgevraagd. Na een tussenkomst van de advocaat van verzoekers, die de verwerende partij er op wees dat verzoekers de Servische nationaliteit hebben, heeft de verwerende partij een nieuw onderzoek opgestart rekening houdend met de Servische nationaliteit van verzoekers. De brief met informatie uit Kosovo ligt niet aan de basis van de bestreden beslissing en wordt ook niet vernoemd in de stukken ter staving van de beoordeling. Bijgevolg is het argument van verzoekers niet dienstig voor wat de bestreden beslissing betreft.

Verder stellen verzoekers dat het medicament "Serlain" nergens terug te vinden is in de informatie van de tegenpartij. Uit de lijst van medicatie blijkt inderdaad dat het medicament "Serlain" niet als dusdanig terug te vinden is. Evenwel bevat de lijst een zeer uitgebreid gamma aan antipsychotica, anxiolitica,

sedativa en antidepressiva en kan aangenomen worden dat de ambtenaar-geneesheer van oordeel is dat verzoekster door één van deze alternatieven kan worden geholpen aangezien hij in zijn advies aangeeft dat de medicamenteuze behandeling beschikbaar is in Servië. Hierbij is het belangrijk te duiden op de vaststelling die de ambtenaar-geneesheer maakt in zijn advies, met name de vaststelling dat ondanks het feit dat verzoekster is bevallen, er geen behandeling wordt vermeld. Dit houdt dus in dat er geen onderbreking zal zijn van een behandeling, waardoor het niet kennelijk onredelijk lijkt dat er in het land van herkomst een behandeling kan worden opgestart op grond van het voorgestelde medicament “xanax” en een alternatief voor het voorgestelde medicament “serlain”. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen afgeleid worden dat enkel het medicament “serlain” kan helpen en dat alternatieven uit den boze zijn.

Verzoekers voeren ook nog aan dat wat de toegankelijkheid van de zorgen en de opvolging betreft, de tegenpartij in “haar nota” alweer verwijst naar vier in een vreemde taal opgestelde informatiebronnen. Verzoekers vragen om deze stukken uit de debatten te weren.

Waar verzoekers verwijzen naar de nota, bedoelen ze allicht het advies van de ambtenaar-geneesheer, en meer bepaald het onderdeel van het advies waarin de financiële toegankelijkheid wordt onderzocht. De informatiebronnen waarnaar verzoekers verwijzen zijn opgesteld in de Engelse Taal. *In casu* is de Raad van oordeel dat er geen reden is om deze stukken, waarvan een afdruk terug te vinden is in het administratief dossier, te weren uit de debatten aangezien ze voldoende duidelijk en verstaanbaar zijn.

Daar waar verzoekers stellen dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies voorhoudt dat er een kosteloze toegankelijkheid is voor gespecialiseerde medicamenten zoals Serlain, kunnen zij niet worden gevolgd. Deze bewering is niet terug te vinden in het advies. In het advies staat enkel dat medicijnen die op een “positieve lijst” voorkomen gratis zijn voor de patiënt en dat er voor andere medicijnen dient betaald te worden. Of het medicament “serlain” voorkomt op een dergelijke positieve lijst is niet duidelijk en wordt ook niet beweerde door de tegenpartij. Wat betreft de toegankelijkheid van deze medicatie dient nogmaals verwezen te worden naar de rechtspraak van het EHRM waaruit heel duidelijk blijkt dat het volstaat dat de medicatie aanwezig is en dat het feit of deze medicatie moeilijk kan verkregen worden of slechts tegen betaling door de betrokkene geen reden is om te besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Zoals reeds eerder werd aangehaald, heeft de ambtenaar-geneesheer geconcludeerd dat de medicamenteuze behandeling aanwezig is in het land van herkomst (en dit ongeacht het feit of het specifieke medicament “serlain” beschikbaar is).

Voorts menen verzoekers dat er geen wettelijke beschikking bestaat waaruit zou voortvloeien dat verzoekster een bewijs van een arbeidsgeneesheer dient neer te leggen waaruit zou blijken dat zij arbeidsongeschikt zou zijn. Dienaangaande stelt de Raad vast dat de ambtenaar-geneesheer verzoekster niet verplicht om een arbeidsgeneesheer te consulteren, doch enkel vaststelt dat gelet op het feit dat er geen bewijs van arbeidsongeschiktheid voorligt er kan van uitgegaan worden dat verzoekster in staat is om in haar eigen levensonderhoud te voorzien. Wat er ook van zij, wijst de ambtenaar-geneesheer ook nog op het feit dat de echtgenoot van verzoekster kan bijdragen in de financiële toestand van het gezin. Er wordt aangestipt dat de echtgenoot van verzoekster niet heeft aangetoond dat hij arbeidsongeschikt is en dat hij met een leeftijd van 29 jaar nog toegang heeft tot de arbeidsmarkt. Verzoekers brengen geen concrete elementen aan ter weerleggen van de voormelde motieven.

Tot slot wordt er ook op gewezen dat verzoekers in het land waar zij ruim 28 jaar hebben verbleven niet aannemelijk maken dat zij geen vrienden, familie of kennissen zouden hebben waarbij zij terecht kunnen voor (tijdelijke) opvang en hulp voor het bekomen van de zorgen en voor (tijdelijke) financiële hulp. Verzoekers menen dat dit berust op een pure niet geverifieerde hypothese. Dit is inderdaad slechts een hypothese. Toch dient te worden vastgesteld dat verzoekers ook hier geen concrete elementen aanbrengen die deze hypothese kunnen ontkrachten.

Nogmaals wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing wel degelijk de toegankelijkheid heeft onderzocht doch dat verzoekers een andere invulling geven aan het begrip ‘toegankelijkheid’. De invulling die verzoekers lijken te geven aan toegankelijkheid, met name dat de medische zorgen en medicatie volledig kosteloos dienen te zijn, vindt geen steun in de rechtspraak van het EHRM en kan in deze dan ook niet toelaten te besluiten dat er een verkeerde toepassing is gemaakt van artikel 9ter van de vreemdelingenwet of dat de bestreden beslissing op dit punt gebrekkig gemotiveerd is.

Daar waar verzoekers verwijzen naar een arrest van de derde kamer van de Raad, dient er op gewezen te worden dat precedenteren in het Belgische rechtssysteem geen bindende kracht hebben. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Andersluidende uitspraken in gelijkaardige gevallen zijn mogelijk zonder dat er sprake is van een aantasting van de rechtsgeldigheid van deze uitspraken. De Raad dient dan ook niet verder in te gaan op de door verzoekers aangehaalde rechtspraak (RvS cass, 16 december 2009, nr. 198.981).

Verzoekers kunnen evenmin gevolgd worden waar zij stellen dat een uitwijzing naar Servië ongetwijfeld een onderbreking in de medische behandeling tot gevolg zal hebben aangezien de ambtenaar-geneesheer heeft vastgesteld dat verzoekster ondanks het gegeven dat ze reeds bevallen is, nog steeds niet behandeld wordt. In het administratief dossier zijn geen stukken terug te vinden welke deze vaststelling tegenspreken.

Verzoekers verwijzing naar het tijdschrift voor vreemdelingenrecht is niet dienstig. *In casu* worden de medische klachten van verzoekster niet tegengesproken. Er wordt enkel vastgesteld dat de behandeling van haar medische problematiek beschikbaar, aanwezig en toegankelijk is in haar land van herkomst.

Waar verzoekers in hun tweede middel nogmaals herhalen dat de toegankelijkheid en de continuïteit van de zorg in Servië niet werden onderzocht, kan verwezen worden naar hetgeen hierboven reeds werd vastgesteld. Het is duidelijk dat verzoekers een andere invulling geven aan het begrip 'toegankelijkheid'. Nochtans laat een eenvoudige lezing van het advies van de ambtenaar-geneesheer toe vast te stellen dat er wel degelijk een onderzoek werd gedaan naar de nodige medicatie, de aanwezigheid van specialisten voor een medische behandeling en de aanwezigheid van ziekenhuizen.

Met hun betoog maken verzoekers noch een schending van artikel 9ter van vreemdelingenwet, noch van artikel 3 van het EVRM, noch van de materiële motiveringsplicht aannemelijk.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,
dhr. M. DENYS,

De griffier,

M. DENYS

wnd. voorzitter,
griffier.

De voorzitter,

J. CAMU